

Kecsmarik Elizabet

Álom, vagy valóság?

Amit most elmesélek nektek, magam sem tudom, hogy álom volt-e vagy valóság. De az az igazság, hogy egy fantasztikus élményben volt részem.

Mindig is arról álmodtam, hogy egyszer majd felszálok a levegőbe és onnan csodálom a világot. És a minap, amikor lefeküdtem aludni, furcsa dolog történt. Ahogy ott fekszem az ágyamban, nem igazán tudtam elaludni, olyan érzésem volt, mintha valaki figyelt volna. Így hát összeszedtem minden bátorságomat, mert tudnotok kell, kicsit félős vagyok, de most felkeltem és az ablakomhoz léptem. Egy hatalmas kosarat láttam és a kosártól kicsit távolabb valami nagy anyag darab tűnt fel a kertünk végében. Ahogy jobban megnéztem, akkor vettem észre, hogy egy nagy hőlégballon van az udvarunkon. Csak álltam az ablakomban és nem hittem a szememnek. Majd nekibátorodtam és kimentem az udvara, hogy közelebből is megnézzem, mi is az valójában.

Nem fogjátok elhinni, tényleg egy igazi hőlégballon volt az. Egy törpe emberke próbálta felfújni a ballont, hogy végre tovább szállhasson vele. Hamar összeismerkedtünk, és elmesélte, hogy ő most egy kísérletet tervezett, de sajnos elromlott a ballon és le kellett szállnia. Azonban, ha segíték neki, akkor magával visz. Nem akartam hinni a fülemnek, de annyira örültem a hírnek, hogy úgy, ahogy voltam, pizsamában alkut kötöttem vele. Kis idő múlva sikerült megjavítani a ballont és már emelkedtünk is felfelé. Leírhatatlanul csodás volt, ahogy a felhők közt repültünk, olyan érzésem támadt, mintha egy hatalmas kádban ülnék és körülöttem mindenhol habfürdő habjai lennének. Hihetetlen volt, de mégis olyan valósnak tűnt. Úgy hintázott velünk a kosár, mint amikor lágy hullámok ringatják a hajót. Fantasztikus érzés látni a magasból az egész tájat, ahol a barátaimmal szoktunk focizni. Most minden olyan más volt, sokkal szebb és nyugodtabb.

A kellemes ringatózásban már majdnem elszenderültem, amikor hirtelen nekicsapódtunk egy óriási hegynek. Nagyon megijedem, hogy le fogunk zuhanni, de a törpe megnyugtatótt. Pár perc múlva megláttam, hogy a ballon kilyukadt a hegy éles csúcsától. Mit tegyünk? Eszembe jutott, hogy összevarrom. A törpétől kértem egy tűt. Igen ám, de nincs mit bele

fűzni. Kétségbe estem, hogy mi mitévő legyek, de akkor már süllyedtünk. Hirtelen a pizzamám szárából kihúztam egy cérnaszálat és azt fűztem a tűbe, majd gyorsan elkezdtem varrni vele. Pillanatok alatt eltűnt a lyuk a ballonról. A kis törpe nagyon megköszönte, hogy segítettem neki. Még azt is megengedte, hogy vezessek. Ekkor újra süllyedni kezdünk. Nagyon megijedtem, de csak a törpe volt az, aki szomorúan mondta, hogy sajnos most már búcsút kell vennünk, mert őt várják. Hazavitt és a kertünk végében leszálltunk. Hajnalodott, nem volt már teljesen sötét. Megkérdezte, elkísérjen-e az ajtóig, de én inkább egyedül akartam menni, hogy lássa, milyen bátor vagyok.

Bementem a házba és anyukám mellé feküdtem az ágyba. Vártam, hogy reggel legyen és el tudjam mesélni élményeimet.

Reggelinél elmondtam az egész családnak, mi is történt velem. Testvéreim kinevettek, de én biztos vagyok benne, hogy megtörtént, mert a pizzamámamból hiányzik az a cérnaszál, amit kihúztam, hogy összevarrhassem a ballont.

Azóta minden este az eget kémlelem, mert tudom, hogy a kis emberke valahol most is fent száll a ballonjával.